

Hoofdstuk 126

Lieve kleinkinderen,

‘Beste dominee,’ vraagt de 18-jarige Jan, ‘wanneer mag nu iets wel en wanneer mag iets niet van God? Om eerlijk te zijn weet ik dat niet zo goed.’

De dominee antwoordt: ‘Voor heel veel mensen, ook voor veel kerkgangers, is dit een heel moeilijke vraag, Jan. Want waar ligt de grens? Vindt God het goed of verkeerd wat je doet? Ik kan jou alleen maar wijzen op Jezus, hoe Hij met de mensen omging, toen hij hier op deze wereld was. Vreemd hè, dat je in de bijbel leest dat er zoveel heel vrome mensen niets van Jezus moesten hebben.’

‘Ja,’ knikt Jan en vraagt: ‘Waarom waren de leiders van het volk Israël eigenlijk zo boos op Jezus?’

Als antwoord geeft deze dominee: ‘Wanneer mensen met de bijbel in de hand zelf voor God gaan spelen en denken dat zij de waarheid in pacht te hebben, ervan uitgaan dat alleen zij de waarheid bezitten, dan komt het niet goed.’

Lieve kleinkinderen, ik raad jullie aan om het boek ‘Bevrijdend licht’ geschreven door Lynn Austin te gaan lezen. In dit boek gaat het over de Amerikaanse burgeroorlog. Veel wordt verteld over de slaaf Eli, die bij alles wat hij doet, zich de vraag stelt, wat zijn Meester Jezus in zijn plaats gedaan zou hebben. Vaak praat hij in zichzelf en wanneer hem dan de vraag gesteld wordt, wat hij in zichzelf mompelt, antwoordt hij: ‘Ik praat nu met Meester Jezus.’

Hoofdstuk 126 - Baäl of God - 1 Koningen 18 : 21 - 46

Elia had voor de grote strijd geen betere plek kunnen uitkiezen dan de berg Karmel. Vanouds was het een offerhoogte geweest. Lange tijd had daar een altaar des Heren gestaan. En onderaan de berg was een waterput die nooit opdroogde.

Al vroeg in de ochtend stond Elia op deze offerhoogte en zag de mensen omhoog klimmen. Dat hij nu hier mocht staan en de strijd aan mocht gaan met de afgoden Baäl en Astarte. Hoe zou het vanavond zijn wanneer alles achter de rug was? Zouden de mensen dan geloven dat de Heer alleen God is? Hij hoopte het met heel zijn hart en als de Heer hem hielp, dan zou alles zeker goed komen!

Daar zag hij op het bochtige bergpad de vierhonderdvijftig Baälpriesters en de vierhonderd profeten van de Asjera aan komen lopen. O, hij haatte ze. Dit waren nu die mannen die Izébel had laten ophalen uit haar geboorteland. De priesters,

die zijn volk verleid hadden om mee te doen aan hun afgodendienst. Wanneer het hem vandaag niet zou lukken hun macht te breken, dan was zijn eigen volk voorgoed verloren. *Vandaag ging het erop of eronder.* Wie verloor zou dat met zijn eigen leven moeten betalen.

Elia verbeet zijn woede toen ze langs hem heen liepen, met hun neuzen hoog in de wind. Het leek wel alsof het een gunst was dat zij kwamen. Begrepen ze dan nog niet dat het om hun leven ging?

Maar het werd tijd om de strijd te beginnen. Zelfs koning Achab was er al en die stond te wachten op de dingen die zouden gaan gebeuren.

Elia stak zijn hand omhoog en het werd stil op de berg. Al die honderden, duizenden mensen luisterden toen Elia met luide stem begon te spreken: ‘Hoe lang nog blijven jullie, mensen van Israël, treuzelen om een keuze te maken tussen de Baäls en God de Heer? Als de Heer God is, volg Hem, maar als Baäl de echte god is, nu volg die god en dien hem!’

Niemand van al die mensen zei ook maar iets. Het leek wel alsof ze niet durfden te spreken, nu koning Achab erbij was.

Weer nam Elia het woord: ‘Luister beste mensen, ik ben de enig profeet des Heren, die nog over is. En er zijn vierhonderdvijftig priesters van de Baäl en vierhonderd profeten van de Asjera hier bij ons op deze berg. Nu moeten jullie ons twee stieren brengen. De priesters van Baäl mogen er één uitkiezen. Die moeten ze in stukken snijden en op een stapel hout leggen. Maar ze mogen het hout **niet** in brand steken. Ik zelf zal de andere stier slachten en op een stapel hout leggen. En ook ik zal het hout **niet** in brand steken. Dan moeten de priesters van Baäl tot hun god bidden om vuur en ik zal tot de Heer bidden om vuur. *De God die antwoord geeft en zelf het hout in brand steekt, is de echte, de ware God.*’

De Baälpriesters keken vreemd op. Er zat toch meer in die ruige profeet dan ze op het eerste gezicht gedacht hadden. Natuurlijk moesten ze zijn voorstel wel aannemen. Deden ze dat niet, dan leek het erop of zij de strijd niet aandurfd. En stel dat hun god Baäl geen antwoord gaf, die God van die profeet zou het helemaal niet kunnen. In dat geval zou het een gelijk spel zijn en dan wist hun koningin Izébel wel raad met hem. Maar ze zouden hun best doen.

En terwijl het volk riep: ‘Dat is een goed voorstel. Wij zullen die God dienen, die zelf het offer aansteekt,’ brachten een paar mannen al twee stieren. ‘Kies jullie maar eerst,’ zei Elia, ‘want jullie zijn met een grote groep.’

De Baälpriesters keken Elia aan. Meende hij nu wat hij zei? Of zagen ze een spottend lachje om zijn mond spelen? Ze wisten het niet, maar ze namen voor alle zekerheid maar de beste stier. En die gingen ze heel nauwkeurig slachten,

precies volgens alle wetten en regels die nodig waren. Offeren was heel nauwkeurig werk en bij het minste of geringste konden de goden zomaar kwaad worden. Als Baäl hen vandaag maar ter wille zou zijn! En dat die Elia hen maar niet de hele tijd op de vingers keek! Het kon zo gemakkelijk: een klein kooltje vuur tussen het droge hout en Baäl kreeg de eer....

Maar Elia had de Baälpriesters door. Hij wist hoe ze het volk bedrogen en daarom hield hij heel nauwlettend het altaar in het oog. Het hout werd opgestapeld en de stukken van de stier kwamen erop te liggen. Toen alles klaar was begon het lange gebed. In lange rijen liepen ze naar het altaar toe en heel luid riepen ze: ‘Baäl, geef ons antwoord!’

Al luider riepen ze en toen er geen vuur uit de Baälhemel kwam, begonnen ze te dansen. Wanneer de ene groep moe werd, kwam er een andere groep priesters dansen en luid zingend bidden. Steeds keken ze omhoog of ze het vuur al uit de hemel neer zagen dalen.

Het volk stond op korte afstand te kijken en hield de adem in. Dit was bidden! Tsjonge, jonge, zo hadden ze het nog nooit eerder gezien. Als dit niet hielp, dan hielp niets meer.

Wat kon Elia hier tegenover plaatsen? Hij was maar alleen en had maar één paar voeten. Hij in z’n eentje tegen achthonderdvijftig priesters.... Dat lukte hem nooit! Maar het was zijn eigen voorstel om het zo doen.

De zon kwam al hoger en al wilder dansten en sprongen de Baälpriesters. En al luider riepen ze: ‘Baäl, Baäl, luister toch naar ons!’

Soms viel een priester tegen de grond. De anderen sprongen over hem heen tot hij van die plek werd weggesleept. Maar hoe er ook gedanst en gebeden werd, er kwam geen antwoord, geen stem en geen teken, geen vuur.

Het werd middag. De zon stond op z’n hoogste punt en nog altijd ging het waanzinnige dansen door. Maar het ging niet meer zo enthousiast als eerder die dag. De stemmen waren hees geworden en de Baälpriesters hadden niet meer de kracht van die ochtend.

Elia liep naar hen toe en riep uitdagend: ‘Baäl is toch jullie god? Jullie moeten harder roepen! Misschien zit hij na te denken of is hij met iets anders bezig. Of is hij op reis? Misschien slaapt hij wel, dan moeten jullie hem wakker maken!’

De verblinde Baälpriesters voelden de bijtende spot van Elia niet eens meer. Uit alle macht begonnen ze met een nieuwe dans, waarbij ze zichzelf met zwaarden en messen sneden, zodat het bloed alle kanten uitspoot.

‘O Baäl, geef antwoord!’

Maar nog steeds kwam er geen antwoord.

Toen de zon al over z'n hoogtepunt heen was zetten de Baälpriesters nog één keer alles op alles. Ze voelden geen vermoeidheid meer. Als wilde dieren dansten ze om het altaar van hun dode god. En nog luider als eerder schreeuwden, ja huilden ze. Maar dit waren geen woorden meer, dit was geschreeuw als van dieren in nood, niet anders alsof de duivels zongen.

De mannen van Israël stonden erbij en huiverden. Dit kon zo niet lang meer duren. Dit hield geen mens uit en ook geen god. Nu *moest* het komen, het vuur uit de hemel... Maar er kwam niets. Er was daar alleen het hysterisch gehuil, de stampende voeten, de zwaaiende armen en de reuk van zweet en bloed. *Maar was dit dan een god die doof bleef bij zulk bidden?* Het werd tijd dat Elia in actie kwam. Misschien kon hij toch meer dan deze achthonderdvijftig afgodspriesters.

Elia keek naar de lucht. De zon begon al weer lager te staan. De Baälpriesters hadden meer tijd gekregen dan hen toekwam. Elia stak zijn hand omhoog en de Baälpriesters stopten met hun dansen.

'Kom dichterbij mij,' riep Elia tot het volk.

Precies op hetzelfde plek waar vroeger ook aan God offers werden gebracht, bouwde Elia een nieuw altaar met twaalf grote stenen. Twaalf, het oude en heilig getal van Jacobs zonen. Koning Achab stond erbij en durfde niets te zeggen.

En nog was Elia niet klaar. Om het hele altaar heen groef hij een diepe greppel. Hij wenkte een paar mannen die hij elk een waterkruik gaf. De mensen zagen hen naar beneden, naar de waterput rennen. Natuurlijk, Elia wilde eerst zijn handen wassen voordat hij tot de Heer ging bidden.

Maar toen de mannen teruggekomen waren met hun volle waterkruiken, liepen ze naar het altaar en goten hun kruiken leeg over het vlees en het hout. Maar wat betekende dit? Elia zou om vuur bidden en in plaats daarvan goot hij water over het altaar! Tot drie keer toe vulden de vier mannen hun waterkruiken en leegden die op het altaar. Nu was alles doornat en stond er zelfs water in de greppel. Zo wilde het toch nooit branden.... En toen begrepen ze het!

Als nu de Heer het offer aanstak, dan kon er nooit iemand zeggen dat Elia het stiekem aangestoken had. Maar dan moest deze Godsman wel erg zeker van zijn zaak zijn. Dat hij dit aandurfde....

Nog een keer keek Elia naar de zon. Nu was het de tijd dat de priesters in de tempel in Jeruzalem het brandoffer aanstaken. Dan was het nu ook zijn tijd. Hij ging voor het altaar staan en stak zijn armen omhoog naar de hemel. Toen begon hij te bidden. Hij stond daar heel rustig in groot vertrouwen dat de Heer zijn gebed zou verhoren, net zoals een kind weet, dat zijn vader hem zal geven waar hij om vraagt.

‘Heer, God van Abraham, Izaäk en Jacob,’ bad Elia, ‘laat nu zien dat U de ware God van Israël bent en dat ik uw dienaar ben. Ik doe deze dingen omdat U dat wilt. Geef mij antwoord Heer, geef antwoord! Dan zal dit volk begrijpen dat U de ware God bent. En dat ze weer naar U moeten luisteren.’

Het was een kort gebed, maar het laatste woorden waren nog niet eens helemaal gezegd of een bliksemschicht sloeg op het altaar neer en verteerde het vlees, het hout en de stenen, met as en al. Zelfs het water in de greppel was helemaal verdwenen.

Alle mannen van Israël zagen het, vielen op hun knieën en riepen: ‘De Heer is God, de Heer is God, wij hebben het met onze eigen ogen gezien!’

Dat het volk mag weten dat U Heer, God bent.....

Hoog en dreigend stond Elia daar voor het verbrande altaar. In zijn ruige profetenmantel, op blote voeten en met niets op zijn hoofd, leek hij op een koning zoals die voor zijn leger ten strijde trekt. En terwijl hij naar de Baälpriesters wees, riep hij met luide stem: ‘Grijp ze! Laat ze niet ontsnappen!’ En de mannen van Israël die die ochtend hun monden niet open durfden te doen omdat koning Achab ook aanwezig was, kwamen overeind en grepen de Baälpriesters. Nu zouden ze afrekenen met die mooipraters, die hen zo bedrogen hadden. Deze priesters die hun zonen en dochters verleid hadden tot verkeerde daden tijdens hun offerfeesten en die hen in het ongeluk hadden gestort. Dat ze zelf daar mede schuldig aan waren, dat ook zij ontrouw waren aan God, dat vergaten ze nu liever!

Toen de mannen van Israël die avond naar huis gingen, waren alle Baäl- en Asjerapriesters dood. Hun lijken lagen in het dal van de uitgedroogde beek Kison. Grote vogels, gieren, cirkelden in grote kringen erboven....

Elia was direct na het offer met zijn dienaar hoger de berg opgegaan. Zijn hart trilde van grote blijdschap. Het volk van Israël had de Heer weer gevonden en zelfs koning Achab was niet vijandig meer. Er zouden nu goede dagen komen voor het land en zijn bevolking. Nu moest er eerst regen komen, zoals de Heer beloofd had. Maar de Heer wilde er wel om gebeden worden. Vandaag had hij al om vuur gebeden, maar nu moest Elia smekend bidden om regen. Elia geloofde dat de regen vandaag nog zou komen! Daarom had hij tegen koning Achab gezegd: 'Ga nu snel iets eten en drinken. Want ik hoor het ruisen van de regen aankomen.'

En terwijl koning Achab vrolijk en blij zat te eten in de schaduw van de bomen, lag Elia op zijn knieën en bad om regen. Die middag, toen hij met alle mensen erbij bad om vuur, antwoordde God bijna nog voordat hij erom gevraagd had. Maar nu in de eenzaamheid moest Elia er zeven keer om bidden. En elke keer wanneer hij gebeden had, stuurde hij zijn knecht naar het topje van de berg om te zien of er vanuit de zee al regenwolken aankwamen. Na zes keer kwam hij nog steeds weer terug met het bericht: 'Ik zie niets bijzonders. Geen wolkje te zien.'

Dan boog Elia nog dieper en bad nog intensiever.

Elia boog nog dieper en bad nog intensiever.

Maar toen de knecht voor de zevende keer van het topje van de berg kwam, riep hij al van ver tot de profeet: 'Ik heb een wolkje gezien, zo groot als de hand van een man!'

Elia ging staan. Hij wist dat zijn gebed verhoord was.

Tegen zijn knecht zei hij: ‘Ga vlug koning Achab waarschuwen! Zeg tegen hem dat hij snel met zijn wagen de berg af moet rijden. Anders lukt het niet meer door de harde regen.’

Al heel snel werd de lucht helemaal zwart. Donkere onweerswolken kwamen dichterbij. Elia was blij. In grote spanning keek hij omhoog. De eerste regendruppels voelde hij. Even later waren zijn kleren doorweekt. Maar dat gaf niet.

De eerste regendruppels voelde hij.

Vastbesloten gespte hij zijn gordel vast en met grote stappen rende hij de berg af. Daar wachtte hij in de stromende regen tot de koningswagen eraan kwam.

En voor de paarden uit rende hij, als dienaar van de koning. Het was alsof hij wilde zeggen: nu de koning niet langer mijn vijand is, wil ik hem eren als mijn wettige vorst.

Laat koning Achab in het vervolg de Heer dienen en het goede zoeken voor zijn volk, dan zal hij geen trouwer dienaar hebben als mij!

Lang rende Elia voor de wagen van de koning uit, totdat de koningswagen de weg opdraaide naar Jizreël.

Met langzame, zware stappen zocht Elia een huis waar hij deze nacht kon slapen. In zijn hele leven was hij nog nooit zo moe geweest....

Lang rende Elia voor de wagen van de koning uit.